

лѣвичили въ бѣлы дрехы облечены движать крыльцѣ си О, Боже ! живы сѣ ! и угаснѣ гласѣтъ ѿ, и уствытъ ѿ останѣхъ усмихнѣты, и склопи очи като че заспа, и юность безсмъртна облія всичкото ѿ лице.

Таквази смъртъ, такѣвъ достоинъ вѣнецъ на на такѣвъ животъ, наистинѣ е твърдѣ поучителенъ и плодовитъ на полезны уроцы. Това като желаяхъ и азъ да проучѣ изъ дълбоко; помолихъ ся да мя оставятъ самъ съсъ свещеника. Както ся надѣхъ, благочестивото ми бдѣніе, нѣма да излѣзе напраздно. На мирното онова лице, на което ся виждаше да сіея нѣкаква, тѣй да кажѣ, свръхестественна заря, много забравяны или сумнителны истины ся показахъ явны и неоспоримы. Знаяхъ наистинѣ, свята и благородна моя пріятелко, че имаше ты добродѣтельтъ на жъртвованіето ; но ето гледамъ днесъ че ты ся сподоби и на вѣнецътъ му.

Уморенъ и отпаднахъ два часа подиръ полунощъ поискахъ да излѣзѣ малко да си подыхнѣ чистъ и по-хладенъ въздухъ. И като слѣзохъ въ тъмнинѣтъ, дойдохъ въ градинѣтъ, безъ да минѣ прѣзъ долнѣтъ стаѣхъ дѣто имаше свѣщи. Нощта бѣше мрачна; а когато наближихъ къдѣ гжстѣтъ дръвѣ, счу ми ся слабъ единъ гласъ и въ сѣщото врѣме една сѣнка излѣзе изъ между шумѣтъ. Осѣтихъ като че прѣмалняваше душата ми, сърдцето ми ся растрепера, и небето ми